

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A tiltott rezdülés**

1. A tiltott rezdülés

Homály Bálint

A fém rácsok mögött lassan elült az Őrszem hidraulikus lépteinek visszhangja, de az L szektor hideg levegőjében még ott lebegett az iménti szorongás. A kékre váltó szenzorfény halványan megvilágította a kimerült arcokat. János-g534 óvatosan kilépett a szomszédos fülke árnyékából. Tenyerét az idős asszony felé nyújtotta, ujjain a megkeményedett gépszír és a friss dörzsölési sebek nyomaival.

- Pihennie kellene - suttogta fojtott hangon János, miközben megpróbálta óvatosan átvenni a még mindig forró lengőkart. Tekintetében nem a kolónia elvárt fegyelme, hanem valami rég elfeledett, mély gondoskodás csillogott.

A nagymama dacosan visszahúzta a kezét, bár a lábai éppúgy remegtek, mint az ingadozó hálózati feszültség. A kolónia szigorú törvényei megtiltották a felesleges kötődést és a kimerülést okozó érzelmi túlterhelést; minden csepp energia a rendszeré volt.

- Menj vissza a fülkédbe, G534-es - felelte szigorúan az asszony, s hangjába a kolónia rideg fegyelmét kényszerítette. - Nincs szükségem a milliwattjaidra, és neked sincs vesztegetni való energiád.

János csendben megbillentette a fejét, de nem mozdult rögtön. Lassan visszahúzódott a saját fülkéje sötétjébe, ám a pillantása egy szempillantásig ott időzött a nagymama megtört vállán. Az idős asszony elfordult, de a dörzsölt tenyérbe rejtett apró rezdülése árulkodott: az elutasító szavak mögött halkan felizzott a tiltott, eltemetett vonzalom. Alinda a sarokból csendben figyelte őket, megsejtve, mi az az emberi melegség, amit a gépek nem tudnak kimérni.